

Tota la vida, una nit amb Sílvia Pérez Cruz al Tívoli

Ahir la cantant palafrugellenca Sílvia Pérez Cruz va presentar el seu disc 'Toda la vida, un día' en el teatre Tívoli en el marc del Guitar BCN

Sílvia Pérez Cruz al teatre Tívoli | Carlota Figueras / Guitar BCN

Ahir **Sílvia Pérez Cruz** va fer el tercer concert presentant el nou disc, *Toda la vida, un día* (Sony Music, 2023). Tot i que el recital d'ahir al teatre Tívoli, segons ella mateixa va admetre, tenia alguna cosa de presentació oficial. I és que la palafrugellenca va posar tota la carn a la graella en un espectacle pensat al detall no només per emocionar -com ja aconsegueix habitualment- amb la seva veu, sinó també per dur-nos en el viatge conceptual que proposa el disc.

El vestuari i les llums responien al joc de colors de l'àlbum, amb un de diferent per a cadascun dels cinc moviments que hi imprimeix: el groc de "*La flor*", representant la infància; el blau de la joventut i "*La inmensidad*"; el verd de "*Mi jardín*", simbolitzant la maduresa; el negre de la vellesa i "*El peso*"; i el vermell del "*Renacimiento*". Per al repertori del concert, de fet, **Pérez Cruz** -que va estar especialment esplèndida- va seguir quasi rigorosament l'ordre de les cançons tal com es troben en el disc, traçant-ne el mateix viatge i concentrant tota una vida, en una nit.

Sílvia Pérez Cruz al teatre Tívoli Foto: Carlota Figueras / Guitar BCN

El recital va començar amb la cançó de bressol "El teu nom - Mov. 5: Renacimiento", que en el disc tanca el viatge, conferint, ja només amb aquest detall, el caràcter circular de la vida que vol transmetre amb *Toda la vida, un día*. Després, va endinsar-se de ple en el primer moviment -"La flor"- amb "Ell no vol que el món s'acabi", "La flor", o "Els dracs busquen l'abril", que va dedicar a la seva mare Glòria Cruz -present entre el públic-, i que va interpretar amb nous arranjaments vocals i un cor de fons amagat entre les llotges laterals. Tot el moviment el va fer amb una formació de corda, amb la magnífica banda que l'acompanya -Carlos Monfort al violí, Bori Alberó al contrabaix i Marta Roma al violoncel, i ella mateixa a la guitarra-, i el va rematar amb "Planetes i orenetes", dedicada al percussionista **Aleix Tobias** (també present al Tívoli).

Els versos del poema de William Carlos Williams "Aterrados" prenen un paper clau en el disc, repetint-se fins a tres vegades, amb diferents formes i colors. "Vertebra tots els moviments -i també la vida sencera-", explicava en una entrevista **Sílvia Pérez Cruz**. La versió que en va fer ahir, per iniciar el segon moviment -el de la immensitat-, va fer que prenguéssent sentit amb força la importància que **Pérez Cruz** li dona, amb una interpretació en directe dinàmica i emocionant, que incorporava també efectes vocals, nous instruments i canvis en l'escenificació.

Sílvia Pérez Cruz al teatre Tívoli Foto: Carlota Figueras / Guitar BCN

Amb "Sin" i "Sucio", la palafrugellenca va sorprendre agafant el saxo -instrument que tot i aprendre des de jove, ha deixat una mica de costat en els darrers anys-, i amb "Salir distinto" va oferir una interpretació d'altura. La cançó, dedicada al seu mànager Àlex Sánchez, i inspirada en **Morente**, ja llarga en la versió enregistrada, va tenir moments de tot, amb un joc de dinàmiques que anava de la buidor a la plenitud instrumental, de la intensitat al minimalisme. Però el tema encara oferiria noves sorpreses, i és que quan ja s'apropava el final, dels laterals de l'escenari van sortir sis cantants fent-li els cors. Cantants que no eren altres que **Carles Dénia, Pere Martínez, Marina Sala, Laura Marchal, Albert Cases i Anna Colom**, que van fer una estrofa cadascú en solitari, com si d'una roda d'improvisació es tractés.

Sílvia Pérez Cruz al teatre Tívoli amb Laura Marchal, Anna Colom, Marina Sala, Albert Cases, Pere Martínez i Carles Dénia Foto: Carlota Figueras / Guitar BCN

I va venir l' "Aterrados" de nou, a marcar un altre canvi de moviment, però aquesta vegada amb llums verdes i una sorpresa afegida: tot un cor d'una trentena d'artistes, que havien quedat amagats al fons de la tarima per una cortina negra que ara desapareixia. El cor estava integrat per artistes de categoria: a part dels ja esmentats, hi eren també **Judit Neddermann, Lucía Fumero, Eva Fernández, Carme Canela, Anna Ferrer, Selma Bruna, Nico Roig, Aleix Tobias, Lucas Delgado, Salvador Sobral o Giancarlo i Alessio Arena**, entre altres, que van cedir i fusionar les seves veus.

Amb el moviment verd, "Mi jardín", **Sílvia Pérez Cruz** va fer honor a la filosofia que hi ha darrere. En una entrevista, comentava com aquesta etapa de maduresa -en la qual tot just ara hi entra- és aquella en què "començo a crear el meu jardí, escullo les flors que vull: les persones, les cançons i els llocs que em fan sentir bé". I és exactament el que va fer, acompanyada d'un cor omnipresent i d'unes col·laboracions de luxe. "Ayuda (Martín)" -original d'**Edgardo Cardozo**- la va cantar a dues veus amb el violinista Carlos Monfort, i "Mi última canción triste" amb la seva exprofessora de cant **Carme Canela**.

Sílvia Pérez Cruz amb Carme Canela al teatre Tívoli Foto: Carlota Figueras / Guitar BCN

El moviment de la vellesa va entrar amb especial força en el concert, amb tots els que eren dalt de l'escenari vestits de negre i interpretant plegats "Toda la vida, un día". La van lligar amb desimboltura amb "Tots els finals del món", en una explosió d'emoció catàrtica que va culminar amb la intimista i minimalista "Em moro", a cappella i dues veus al costat de **Salvador Sobral**.

Sílvia Pérez Cruz amb Salvador Sobral al teatre Tívoli Foto: Carlota Figueras / Guitar BCN

Ja del moviment del renaixement, "Estrelas e raíz" -amb la col·laboració d'un sempre espectacular **Aleix Tobias** a la percussió i amb la complicitat del públic, cantant també- i "Nombrar es imposible" van posar punt final al concert, que encara es va allargar amb un parell de bisos. Els van emprendre tots junts i abraçats a tocar del públic: "21 de primavera" i l'única cançó que no era del darrer disc, "Mañana" -del *Farsa (género imposible)* (Universal Music, 2020)-.

Sílvia Pérez Cruz, amb Aleix Tobias i Bori Albero al teatre Tívoli Foto: Carlota Figueras / Guitar BCN

Sílvia Pérez Cruz ha demostrat a hores d'ara la seva capacitat com a compositora, i encara més com a intèrpret, i amb aquests anys de trajectòria s'ha guanyat el respecte i admiració de companys, crítica i públic. No per res, entre tots els guardons que ha guanyat al llarg dels anys, ha rebut el Premi Nacional a Artistes Actuals 2022. El control vocal, soltesa escènica i capacitat d'emocionar que ha adquirit al llarg de la seva trajectòria podria haver-la fet buscar el mínim esforç -i podria, perquè fins i tot amb un espectacle del tot despulat de ben segur que rebria ovacions-, però **Pérez Cruz** decideix arriscar. Fer la seva, transmetre el seu missatge, treballar un directe i una escenografia que el potenciïn, i rodejar-se i dirigir en directe una trentena d'artistes. I sortir-ne victoriosa, no només per haver-ho fet tot de manera diligent i encertada, sinó per aconseguir, mentrestant, fer del concert un espectacle emocional i catàrtic. Avui **Pérez Cruz** i companyia tornen a repetir el concert, també al Tívoli, en el marc del festival Guitar BCN i, de nou, amb totes les entrades venudes.